

Det vil neppe kunne gjøres sandsynligt, at **in** i de nævnte runeindskrifter er overført til 3 pers. sing. conj. fra 2den pers. plur. imperat. Derimod kunde denne endelse, når sproget overhoved havde forkjærlighed for det udlydende *n*, let være overført fra 3 pers. plur. conj., således som Stephens Runic monuments s. 740 mener. Som sidestykke hertil kan nævnes, at i flere nyere nordiske sprogarter selvlyden eller hele formen fra præter. indic. flertal er bleven overført til ental; således i norske dialekter *kvó* for *kva* = oldn. *kvað* og lign., i ældre Dansk som entalsformer *hiulp*, *druck*, *drob* og fl. (Jessen i Årbøger for nord. oldkynd. 1867 s. 371), *ginge*, *finge* (Danmarks gamle folkeviser udg. af Svend Grundtvig 70 A l. 2). Jeg sér da i runeindskrifternes former på **in** i 3 ps. sing. præter. conj. vidnesbyrd om, at 3 ps. plur. præter. conj. samtidig havde samme form.

De nævnte runeindskrifteres tid kan vistnok ikke nærmere bestemmes, men flere af dem vise skrift- og sprog-former, som har et gammelt præg. Således har Gila-indskriften den oprindelige forskjel mellem **Λ** og **R**, har ikke stungne runer, har havt accus. **pinsi**; Kumla-indskriften har vistnok accus. **runa** og *ós*-runen for **o**, dog **auk** og ikke stungne runer; Hammarby-indskriften har vistnok **sialu**, dog ikke stungne runer, skriver **auk** og efter den ældste tegning **kiarua**.

Ligeoverfor Rydqvists argumentation skal jeg fremdeles tillade mig at bemærke følgende. Han finder det påfaldende og aldeles stridende mod de germanske sprogs almindelige udvikling, at *n* skulde have holdt sig i conjunctiv, medens det i skandinavisk sprog (fra den tid af, da vi først finde indskrifter med den kortere rækkes runer) er forsvundet i indicativ. Men dette påfaldende forsvinder, når vi med Munch sammenligne de gotiske former, der med hensyn til det, hvorom her er tale, tør gjælde som de, der forudsættes også af de skandi-